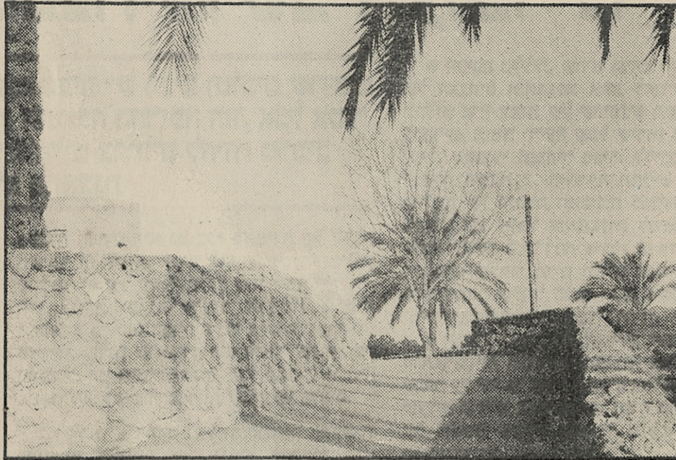

אדם, סלע, נוף

מאת בלהה דבורי

כאשר אומרים לעינת שריג: „דברי אל העצים והאבנים“, היא לא נעלבת. יש לה שיח ושיג עם הנוף – באמצעות המצלמה. שכן, ההתבוננות בסלעים מבקע לערשת המצלמה הפכה לאחרונה למרכיב המרכזי של עיסוקה כצלמת.

בפתחת מזויאון האמנות בתפן הוצגה תערוכת צילומיה: „אדם, סלע, נוף“, אשר כללה עשרות צילומים מרהיבי עין של פיסול בנוף, מרן ועד אילת, פרי רוחו של הפסל ומתכנן הנוף גדעון שריג, אביה. עינת: „באמצעות העבודה עם אבא, אשר החלה במקרה מתוך רצון לתעד עבודות משלו לצורך הרגמה לפני תלמידים, למדתי דרך נוספת להיברות עם אבא ועם עצמי. היצירות שלי, במקרה זה, הינן תמונות אמנות שבהן מצולמות יצירות פיסול בטבע של אבא. המטע עם אבא מרן ועד אילת לצורך הצילומים היה נסיון מרתק. עד כמה שחשבתי שאני מכירה את אבא לעומק, הרי שנוכחתי לדעת, כי קיימים בו צדדים נוספים. חשתי שאני עושה אמנות על אמנות וזהו הרגשה עולמית. במשך שנה שלמה שוטטנו יחד, אבא

ואני, צילמתי את העבודות בטבע, למדתי להתבונן ביצירותיו שבהן שולט לרוב הסלע, למרוד את השפעת האור על הסלעים והצמחים, להביט על הנוף בשעות שונות, כאשר אותו נוף נראה שונה בין אור לאור, ולדעת שימושי האנשים בנוף. תוך כדי עבודה עם אבא למדתי, בגיל 22, עד כמה אנתנו דומים... גדעון שריג: „עיצוב הנוף ופיסול בנוף הינם מושגים נכונים אך יש להשתמש בהם בזהירות. יש מקומות מובהקים בארץ (כמו מצפור גורן למשל), שם קיימת עבודה פיסולית בנוף עם הכבוד לנוף, מבלי להשתלט עליו. תערוכת הצילומים של עינת מתבססת על פרוייקט בן שבע עשרה שנים של תכנון הנוף באזורים שונים בארץ. רצייתי להמחיש בתייעוד זה כיצד עקרונות ומאויים יצירתיים התממשו בשטח. היתה הידברות מעניינת בין אדריכל הנוף לצלמת והמומנט של מפגש בין אב לבתו היה דבר קשה אך נהדר. יש פה רובד של היכרות אמיתית דרך התחום שבו עסקנו. וזהו חוויה יוצאת דופן שיכולה היתה להתהוות אך ורק מתוך שיתוף פעולה. עמוק. אישית, רצייתי להראות בתערוכה זו את הקיום שהוא מעבר לשפה, לתכנון. קשר עם סלע, עץ, ליצירת נוף – מקום לאדם.“

